

גמ"ר 10326/01/11 - מדינת ישראל נגד זויה טל

בית משפט השלום לתעבורה בקריית גת

27 מרץ 2014

גמ"ר 10326-01-11 מדינת ישראל נ' טל

בפני כב' השופטת הבכירה רובין לביא
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
זויה טל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הילה דרימר

הנאשמת - בעצמה

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת פרשת הראיות בכך שבתאריך 24.10.10 גרמה ברשלנות למותה של טויטו ברוריה ז"ל. כפי שציינתי בהכרעת הדין מדובר בהולכת רגל קשישה, בת 80, שסבלה מעקמת קשה, שהליכתה איטית, שנעזרה בהליכתה בטיולון, אותו דחפה לפניו ובו הניחה מצרכים שרכשה. הנאשמת נהגה ברכב מסחרי והגיעה למעבר חציה שלפני מעגל תנועה בכוונה לפנות שמאלה במעגל. המנוחה הגיעה מהמדרכה, למעבר החצייה, כדי לחצות הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת.

במדרכה מימין היה מעקה המונע ירידה לכביש לפני ואחרי המעבר.

הפגיעה הייתה בין החלק הקדמי ימני של הרכב לחלק השמאלי של הטיולון וכתוצאה הטיולון נתפס מתחת לחזית הרכב ויחד עם המנוחה נגרר אגב נסיעה מסביב למעגל עד מקום עצירת הרכב.

נתקבל תסקיר ממנו עולה כי הנאשמת בת 45, נשואה ואם לשלשה בני 13 עד 30, עובדת כשכירה בחנות, בנה הבכור נשוי ומחכה ללדת ילדו. בעלה עובד כשכיר במפעל.

עמוד 1

היא נישאה בגיל 13.5 וילדה את בנה בגיל 15. במהלך השנים עבדה בעבודות שונות. מאישור מעסיקה עולה כי היא רצינית ומחוייבת ומילאה עבודתה בנאמנות ובמסירות.

היא למדה תיווך ותכננה לעבוד בתחום זה אך הואיל ונפסלה החלה לעבוד לאחר לימודיה בניהול חנות וממכתב מעסיקתה היום עולה כי היא מגלה אחריות ויכולת ניהולית ונאמנות למקום עבודתה באופן יוצא דופן וראוי לציון.

שניים מילדיה סובלים ממחלה המצריכה טפול תרופתי יום יומי ודיאטה מיוחדת. בעבר בעלה ייבא סחורה שנגנבה והואיל ולא היה ביטוח הפסידו את כספם וביתם. לפני 6 שנים היא נפגעה בתאונת דרכים, בכתף, נותחה ונקבעה לה נכות בגובה 33 אחוז ועד היום היא מוגבלת בתנועותיה וסובלת מכאבים אך נאלצה לחזור לעבוד בשל מצבם הכלכלי הקשה.

לפני כחמש שנים ציוד שבעלה רכש ללהקה שניהל, נגנב עם רכבו ונאלצו לעבור לגור עם אימו בצפיפות ומאז בעלה הפך שכיר והכנסתו ירדה.

התאונה נשוא תיק זה ארעה בעת שגרו אצל חמותה ובהמשך נענו להצעת אימה ורכשו דירה במשותף עימה.

על רקע אישיותה האחראית נחוות התאונה כאירוע טראומטי מטלטל והיא מתקשה להשלים עם זה שפגעה באדם. היא מבינה את תחושת השכול במשפחת המנוחה.

ממכתב בנה עולה כי האירוע גרם לה לאבד את שמחת החיים. בולט כי מדובר באישה ערכית ומוסרית המייחסת חשיבות עליונה לערך החיים ומתקשה להתמודד עם העובדה שהייתה מעורבת באובדן חיים. לאחר התאונה חזרה לנסוע בליווי בלבד וחוותה חרדה בנהיגה. היא מתארת סימפטומים אופייניים לנהגים פוגעים.

הם התרשמו מאישה שנמצאת שנים בתקופה משברית והיא מתקשה להתאושש מהפגיעה בתפיסתה את עצמה כאדם מיטיב ונורמטיבי והתרשמו שהיא נזקקת לתמיכה ועזרה טיפולית על מנת להמשיך ולעבד את השלכות התאונה. בולטת חרדה מההליך והאפשרות שתידון למאסר וחשש מהפגיעה שתיפגע המשפחה וילדיה המתבגרים. הם מתרשמים כי מאסר עלול לגרום לנסיגה נוספת במצבה הרגשי. לכן ממליצים על מאסר בעבודות שרות למשך 3 חודשים יחד עם צו מבחן לשנה כדי לסייע לה בעיבוד קשייה במסגרת קבוצה טיפולית המיועדת לנהגים שגרמו למוות ברשלנות.

הפרקליטות עותרת לעונש מאסר על פי מתחם הנע בין שנה לשנתיים שכן מדובר ברשלנות גבוהה, בפגיעה במעבר חצייה כשאין ליתן משקל לנסיבות אישיות או לעובדה שמדובר באישה המטופלת בילדים. הסנגור מצידו סבור כי רשלנותה לא הייתה גבוהה שכן נהגה באיטיות ואף עצרה לפני המעבר והתגלגלה לתוך המעגל. נהגת שעברה נקי. סבור כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין יש ליתן משקל רב לסיכויי שיקום.

הסנגור מבקש כי אאמץ את המלצת שרות המבחן בשל נסיבותיה האישיות קשות מאד.

באשר למתחם העונשי הראוי :

כבר בשנת 1996 ברע"פ 2842/96 **כחלון ויקטור נגד מ"י** (תק' על' 96(2), 481,482) נקבע כי :

"הקלה בעונש על ידי השוואתו לעונשים קלים יותר שהוטלו במקרים אחרים, ואפילו דומים, עלולה לפגוע בתפקיד החשוב שממלאת הענישה במאמץ לצמצם את העבריינות התאונה ואת תאונות הדרכים. משמעות הדברים היא שיש להעלות את רמת הענישה בכיוון העונשים המרביים הקבועים בחוק, תוך הפחתת המשקל היחסי של הנסיבות האישיות. צר לי על כך, אולם דומני שאיש לא יחלוק כי השעה צריכה לכך".

בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נגד מ'י מיום 16.11.09 נקבע כי רף הרשלנות אינו גבוה ביותר אך: "אין זה נכון מבחינת תורת הענישה לדון בעניינו של נאשם במנותק ממאורעות הזמן והתקופה. נהיגה אלימה בכבישים הפכה לרעה חולה של תקופתינו...יש להירתם למניעת התופעה ולהגן על בטחון הציבור ושלומו, בין היתר באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש לתקופה ראויה...מן הראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה... בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים..אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

וכן דברי כב' השו' רובינשטיין ברע"פ 548/05 מאירה לוי נגד מ'י (תק' על' 2005(4)3911) :

"כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים...דינם של המורשעים בעבירות אלה - מן הסתם—הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי נורמטיביים, אלא שנמצא לבית המשפט לנסות להרתיע את הנהגים בכביש מעבירות על ידי המודעות כי אם יתרשלו ויפגעו בזולת, דינם מאסר. נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את המשפחות של הקרבנות, ותחושת האין אונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרת קורבנות בטרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי דין מחמירים".

הפרקליטות הפנתה לע"פ 12888-12-12 מחוזי ב"ש טטיאנה ניאזוב נגד מ'י. שם הורשעה בגרימת מוות בדרגת רשלנות נמוכה יותר, תוך אי ציות לתמרור עצור, ובימ"ש גזר דינה לשמונה חודשי מאסר, פיצוי בסך 20,000 ₪, פסילה למשך 10 שנים ועונש מרתיע. מדובר היה באישה נורמטיבית, נשואה, אם לשתי בנות מתבגרות, שעברה נקי, עובדת כאחות וסובלת קשה שכן גרמה למות חברתה, נמצאת בדיכאון קשה ובטיפול פסיכיאטרי ובימ"ש מחוזי הפחית עונשה לשבעה חודשי מאסר.

בעפ"ג 26820-05-12 ב"ש יעיש נגד מ'י מיום 11.7.12, נאשמת ללא עבר הורשעה על פי הודאתה בגרימת מוות תוך עקיפה בדרך לא פנויה ובראות לקויה ונדונה לעשרה חודשי מאסר, 10 שנות פסילה ופיצוי בסך 10,000 ₪, זאת לאחר שנקבע כי הרשלנות גבוהה, והערעור נדחה.

ברע"פ 2955/12 ענת הרמוס נגד מ'י הנאשמת נדונה לעשרה חודשי מאסר ועשר שנות פסילה ובימ"ש מחוזי העמידו

על שמונה חודשים נוכח נסיבותיה האישיות הקשות, ובימש"ע לא נתן רשות ערעור.

עבירת הרשלנות שונה היא מיתר העבירות הפליליות שהרי אין בה מן הכוונה הפלילית. גם בפן המוסרי, לא מרוע נעברת העבירה, אלא מאי עמידה בחובות הזהירות החלות על אדם נורמטיבי. לא מדובר במי שהעלה על דעתו בשלב כלשהו כי במעשיו עומד הוא לגזול חיי אדם. לא בכדי הגביל המחוקק עונשו של הרשן ל-3 שנות מאסר בלבד, אולם חלילה לנו לראות בכך מסר עונשי סלחני.

הערך המוגן הינו קדושת החיים והחובה לקבוע אמות מידה להתנהגות זהירה שיש בהן לכבד ערך זה ולצמצם ככל הניתן התוצאות הקטלניות הקשות של אלו הנוהגים ברשלנות. לאחרונה, המחוקק אף מצא לנכון להחמיר בענישה לגבי נהגים בנסיבות חמורות שגרמו למות אדם.

בבוא בית משפט לגזור דינו של נאשם בעבירת הרשלנות יש ליתן הדעת למספר גורמים: דרגת הרשלנות שגילה; האם מדובר ברשלנות נמשכת או רגע של היעדר תשומת לב; מידת לקיחת האחריות והודאתו; האם מדובר במעשה חד פעמי או שמא מדובר בשור מועד; האם הייתה תרומת רשלנות של אחר; עברו; תוצאות המעשה, ורק לאחר קביעת המתחם העונשי הראוי יש ליתן משקל לנסיבותיו האישיות ולצרכי השיקום;

למרות שחובת הזהירות שחב נהג כלפי הולכי רגל המתקרבים למעבר החציה היא גבוהה מאד הנאשמת לא הבחינה בשום שלב במנוחה. פגיעה בנסיבות אלה בהולכת רגל קשישה במעבר חציה, שאמור להיות קודש הקודשים של הולכי הרגל, מעידה על רשלנות בדרגה גבוהה. המתחם העונשי הראוי בגין רשלנות גבוהה זו וגרימת מותו של אדם אחד, הינו מאסר לתקופה הנעה בין 12 חודשים - לשנתיים, יחד עם פסילה ארוכה של כעשר שנים ופיצוי למשפחת הקרבן, כשלנסיבות אישיות יש ליתן משקל נמוך.

על ביהמ"ש מוטל לקבוע הסמן המוסרי ששייב תחושת הביטחון והשקט הנפשי לאם היושבת בביתה וממאנת לישון עד ישוב בנה מבילוי עם חבריו, ולאישה שבעלה בושש לשוב מהעבודה וכל צלצול טלפון מקפיצה ממקומה. יוצא אדם מביתו בבוקר לעבודה, אך לא ברור אם ישוב.

וכך גם המנוחה ברוריה טויטו לא שבה לביתה שכן באותו יום הצטרפה אף הוא ליתר הקרבנות של נהגים רשלניים כדוגמת הנאשמת, שמסיבה עלומה לא הבחינה בה עת התקרבה לאיטה, כפופת גו, דוחפת לפניה הטיולון, לעבר מעבר החציה שם מצאה מותה.

אין ספק כי ריבוי תאונות הדרכים על תוצאותיהן הקשות, בעת הזו, דורש העלאת רף הענישה. צורך זה מתגמד למול נסיבותיה האישיות של הנאשמת ומשפחתה, קשות ככל שתהיינה. מה עוד שגם כיום אין היא לוקחת אחריות על מעשיה ועומדת על כך שלא יכולה הייתה להבחין במנוחה. בנסיבות אלה, עם כל הצער הכרוך בכך, שהרי מדובר באישה נורמטיבית, ומאסר רק ידרדר מצבה הנפשי הרעוע ומצב משפחתה -איני מוצאת שניתן להימנע מכך, מאידך גיסא אפחית במעט ממתחם המינימום משיקולי שיקום ובשל עבור הזמן.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה

האישיות של הנאשמת ועברו/ה, אני דנה אותה לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים.
 2. אני מטילה על הנאשמת 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים והתנאי הוא שלא ת/יעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות ונהיגה בפסילה.
 3. פיצוי לעזבון המנוחה בסך 10,000 ₪ שיופקד בעשרה תשלומים שווים ורצופים מהיום העשירי בחודש השני שלאחר שחרורה ממאסר.
- אם לא תשלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מידי.
4. פסילה למשך 10 שנים בניכוי התקופה שנפסלה מנהלית.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר ב תשע"ד, 27/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב תחילת ריצוי המאסר למשך 45 יום בתנאים כדלקמן :

1. עיכוב יציאה מן הארץ. לצורך זאת עליה להפקיד דרכונה במזכירות בית המשפט.
2. ערבות עצמית בסך של 20,000 ₪.
3. ערבות צד ג' בסך של 20,000 ₪.

בשל מצבה הכלכלי הקשה, אמנע מהפקדה במזומן.

במידה ולא יוגש ערעור או בית משפט מחוזי לא יאריך את תקופת העיכוב, עליה להתיצב על מנת לשאת המאסר ביום 11.5.14 שעה 8:00. במחלקת קליטה והצבה בשב"ס בבאר שבע.

עמוד 5

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר ב
תשע"ד, 27/03/2014 במעמד
הנוכחים.
רובין לביא, שופטת בכירה